

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 145/06-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránya a Ľubomíra Dobříka vo veci sťažnosti V. N., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 663/02 na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 663/02 porušil základné právo V. N. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 663/02 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. V. N. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný zaplatiť náhradu trov konania V. N. v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jej advokáta JUDr. T. Š., K., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti V. N. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 145/06-9 z 10. mája 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť V. N., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 663/02.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 11. júla 2002 na okresnom súde žalobu o vypratanie bytu, ktorej bola pridelená sp. zn. 25 C 663/02.

Sťažovateľka je vlastníčkou bytového domu v historickej časti mesta, ktorý je vo veľmi zlom stave vyžadujúcom si rozsiahle opravy. Žalovaní v tejto veci nepristúpili ani na jednu z ponúk sťažovateľky na náhradný byt. Z tohto dôvodu im sťažovateľka dala výpoveď z nájmu, ktorú žalovaní podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka v trojmesačnej

prekluzívnej lehote nenapadli. Sťažovateľka následne podala na okresnom súde žalobu o vypratanie, ktorá je ďalším právnym krokom na usporiadanie tejto záležitosti.

Okresný súd podľa sťažovateľky v celom doterajšom konaní *„nepochopil, že ním vykonané dokazovanie je mimo predmetu sporu a že otázky, ktoré sa snaží riešiť, nemožno v rámci tohto sporu považovať ani za tzv. predbežné. Patria do prípadného konania o neplatnosť výpovede, ktoré je konaním samostatným. Z uvedeného vyplýva, že nielen vecný, ale aj právny postup súdu je príčinou stavu, kvalifikovateľného ako zbytočné prieťahy v konaní“*.

Okresný súd 26. augusta 2002 zaslal žalovaným výzvu, aby sa k podanej žalobe vyjadrili. Dňa 20. novembra 2002 Mestská polícia K. (ďalej len „mestská polícia“) okresnému súdu oznámila, že uvedenú zásielku sa jej žalovaným nepodarilo doručiť.

Sťažovateľka podaniami z 26. marca 2003 a opakovane z 21. októbra 2003 urgovala nariadenie pojednávania v tejto veci. Dňa 30. marca 2004 sťažovateľka podala sťažnosť na prieťahy v konaní. Predsedníčka senátu okresného súdu 1. apríla 2004 nariadila pojednávanie v tejto veci na 23. september 2004, na ktorom boli súdom vypočutí sťažovateľka i jeden zo žalovaných. Sťažovateľke bola na tomto pojednávaní uložená tiež povinnosť zistiť adresu zamestnávateľa žalovanej.

Dňa 5. apríla 2005 okresný súd sťažovateľku vyzval na predloženie *„pre spor irelevantného dokladu“*.

Pojednávanie v tejto veci uskutočnené 5. mája 2005 bolo okresným súdom odročené 13. októbra 2005 z dôvodu neprevzatia predvolaní žalovanými. Dňa 8. júla 2005 okresný súd požiadal mestskú políciu o doručenie predvolania žalovaným.

Okresný súd podaním z 10. augusta 2005 opätovne vyzval sťažovateľku na *„predloženie dokladu, nepodstatného pre spor“*. Mestská polícia 3. augusta 2005 oznámila okresnému súdu, že jeho zásielku sa jej nepodarilo doručiť.

Dňa 12. septembra 2005 okresný súd pokus o predvolanie žalovaných prostredníctvom mestskej polície zopakoval. Pojednávanie konané 13. októbra 2005 bolo pre neprítomnosť žalovaných odročené na 26. január 2006. Mestská polícia podaním doručeným 18. októbra 2005 okresnému súdu oznámila, že sa jej zásielku žalovaným nepodarilo doručiť.

Okresný súd sa na pojednávaní konanom 26. januára 2006 *„celkom od veci zaujíma o doručenie výpovede žalovaným, ktorí sú vypočutí a využívajú neschopnosť súdu zorientovať sa v problematike“*. Toto pojednávanie bolo okresným súdom následne odročené na 27. apríl 2006 za účelom doplnenia podľa sťažovateľky *„chybne smerovaného dokazovania“*.

Sťažovateľka má záujem na rýchлом skončení tejto veci, pretože čím viac sa tento spor predlžuje, tým neskôr a s oveľa väčšími výdavkami bude môcť začať s nevyhnutnými opravami.

V uvedenej veci podľa sťažovateľky právne a skutkovo jednoduchej postupuje okresný súd v rozpore s ustanoveniami § 6 a 100 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, tak i v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vinou okresného súdu sa podľa nej neprimerane oddiaľuje ukončenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza. Osobitne podľa nej je potrebné v tejto veci zdôrazniť, že možnosť reparácie takto vzniklých materiálnych škôd právne neexistuje.

Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk považuje sťažovateľka za opodstatnený nielen s ohľadom na rozsah obdobia nečinnosti súdu, ale aj na jeho materiálny dopad.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo okresným súdom v konaní vedenom

pod sp. zn. 25 C 663/02 porušené, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie vo výške 50 000 Sk a zaviazal okresný súd nahradiť jej trovy konania na účet jej právneho zástupcu.

Na základe výzvy s'ťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu predložila ústavnému súdu fotokópiu odpovede okresného súdu č. Spr 2347/04 z 19. apríla 2004 na jej s'ťažnosť na priet'ahy preukazujúcu využitie účinného právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to s'ťažnosti na priet'ahy v konaní v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní s'ťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Podaním z 15. júna 2006 právny zástupca s'ťažovateľky na základe výzvy oznámil ústavnému súdu, že súhlasí s tým, aby konal v predmetnej veci bez nariadenia pojednávania.

Okresný súd sa k s'ťažnosti s'ťažovateľky vyjadril podaním č. Spr. 2347/04 z 22. júna 2006 prostredníctvom svojho predsedu. Predseda okresného súdu v uvedenom podaní stručne popísal priebehu tohto konania a následne uviedol:

„Po právnej stránke žalobu o vypratanie bytu nemožno kvalifikovať ako zložitú.

Súd vec rozhodol po 4 meritórnych pojednávaniach.

Na celkovej dĺžke konania mala podiel aj s'ťažovateľka, ktorá sa nezúčastnila pojednávani 5. 5. 2005 a 13. 10. 2005. Taktiež listinné dôkazy preukazujúce opodstatnenosť jej žalobného nároku predkladala súdu postupne.

Je pravdou, že aj súd bol od 23. 10. 2002 do 1. 4. 2004 nečinný. V tom čase však mala vybavujúca sudkyňa v oddelení 720 vecí registra „C“, a preto nemohla vec s'ťažovateľky zaradiť na termín pojednávania skôr.

Od 23. 9. 2004 až do rozhodnutia súd vo veci konal pravidelne a bez priet'ahov. V konaní o s'ťažnosti súhlasím, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania.“

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka v zastúpení advokátky JUDr. K. P., K. doručila 11. júla 2002 okresnému súdu návrh na začatie konania o vypratanie bytu proti žalovaným J. D. a J. D., obaja bytom K. (ďalej len „žalovaný v I. rade“, „žalovaná v II. rade“ alebo spolu len „žalovaní“). Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 25 C 663/02.

Pokynom z 24. júla 2002 nechal vo veci konajúci sudca zaslať opis návrhu na začatie konanie žalovaným, aby sa k nemu v lehote 15 dní písomne vyjadrili. Žalovanému v I. rade sa zásielku nepodarilo doručiť, preto bolo podaním z 23. októbra 2002 požiadané o jej doručenie Obvodné oddelenie Policajného zboru Slovenskej republiky K. (ďalej len „OO PZ SR K.“), ktoré ju okresnému súdu vrátilo nedoručenú späť v prílohe podania doručeného 20. novembra 2002.

Podaním z 26. marca 2003 sťažovateľka urgovala okresný súd, aby nariadil pojednávanie v tejto veci a túto žiadosť zopakovala podaním doručeným 21. októbra 2003.

Sťažovateľkina právna zástupkyňa podaním doručeným 1. marca 2004 okresnému súdu oznámila, že sťažovateľku ďalej v tomto konaní nebude zastupovať.

Podaním z 31. marca 2004 bola zákonnej sudkyňi v tejto veci doručená výzva od podpredsedníčky súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti sťažovateľky z 29. marca 2004. Zákonná sudkyňa svoje vyjadrenie v tejto veci podala v stanovisku z 1. apríla 2004, v ktorom uviedla, že termín pojednávania vo veci podľa poradia vzhľadom na jej zaťaženosť je určený na 23. september 2004.

Pokynom z 2. apríla 2004 bolo v tejto veci nariadené pojednávanie na 23. september 2004.

Pojednávanie konané 23. septembra 2004 bolo okresným súdom odročené na neurčito za účelom vykonania ďalšieho dokazovania.

Podaním doručeným 7. októbra 2004 žalovaná v II. rade požiadala okresný súd o vypočutie svedka v predmetnom konaní. Súčasne poukázala na konanie vedené Okresným súdom Košice II o neplatnosti výpovede z nájmu bytu (pod sp. zn. 14 C 491/02).

Podaním doručeným okresnému súdu 8. októbra 2004 sťažovateľka požiadala o predĺženie lehoty na predloženie podkladov k uvedenému sporu, ktorá jej bola uložená na vykonanom pojednávaní do 20. októbra 2004. V prílohe svojho podania doručeného 21. októbra 2004 sťažovateľka okresnému súdu predložila viaceré súdom vyžiadané listinné doklady.

Úpravou z 24. januára 2005 bolo v predmetnej veci zákonným sudcom nariadené pojednávanie na 5. máj 2005, súčasne boli zasielané výzvy právnej zástupkyňi sťažovateľky za účelom predloženia ďalších listinných dôkazov týkajúcich sa predovšetkým rekonštrukčných prác vykonaných na spornej nehnuteľnosti, a taktiež bol vydaný pokyn na pripojenie spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 14 C 491/02 (výzva právnej zástupkyňi bola realizovaná až podaním z 5. apríla 2005, doručená 8. apríla 2005). Právna zástupkyňa následne okresnému súdu podaním doručeným 12. apríla 2005 oznámila, že sťažovateľku v tomto konaní už nezastupuje. Predvolanie na nariadené pojednávanie sa nepodarilo doručiť žalovaným.

Pojednávanie konané 5. mája 2005 bolo okresným súdom odročené na 13. októbra 2005 s tým, že žalovaní budú predvolaní pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty cestou mestskej polície, ako aj z adresy ich pracoviska, ktorú mala okresnému súdu predložiť sťažovateľka. Sťažovateľka bola súčasne zaviazaná, aby súdu predložila doklady preukazujúce vykonávanie rekonštrukčných prác v spornej nehnuteľnosti. Podaním

doručeným 30. mája 2005 sťažovateľka okresnému súdu oznámila adresu zamestnania žalovanej v II. rade a súčasne v jeho prílohe súdu predložila viaceré listinné dôkazy.

Podaním z 8. júla 2005 okresný súd požiadal mestskú políciu o doručenie zásielok žalovaným. Na základe pokynu zákonného sudcu bola sťažovateľke okresným súdom zaslaná výzva na predloženie stavebného povolenia na práce vykonané na spornej nehnuteľnosti v lehote 10 dní. Podaním doručeným 10. augusta 2005 mestská polícia okresnému súdu oznámila, že sa im zásielku žalovaným nepodarilo doručiť.

Úpravou z 8. septembra 2005 nechal zákonný sudca predvolať žalovaných aj cestou mestskej polície na nariadené pojednávanie.

Podaním z 13. septembra 2005 (doručeným 14. septembra 2005) sťažovateľka okresný súd požiadala o nariadenie pojednávania a taktiež sa vyjadrila k výzve okresného súdu na predloženie ďalších dokladov do spisu keď uviedla: *„Považujem dokladanie listín, ktoré žiadate a zisťovanie podmienok platnosti výpovede za irelevantné, nakoľko výpoveď nebola napadnutá v stanovenej lehote, tak jako to určuje zákon.“*

Pojednávanie konané 13. októbra 2005 bolo okresným súdom odročené na 26. január 2006. V prílohe podania z 24. októbra 2005 sa okresnému súdu od mestskej polície vrátili nedoručené zásielky adresované žalovaným.

Podaním z 25. októbra 2005 sťažovateľka požiadala okresný súd o predĺženie lehoty na splnenie výzvy z 10. augusta 2005 do 15. septembra 2005.

Pojednávanie konané 26. januára 2006 bolo okresným súdom odročené na 27. apríl 2006 za účelom vykonania ďalšieho dokazovania.

Právny zástupca žalovaných sa k meritu veci vyjadril podaním z 13. februára 2006. Odpoveď bývalej právnej zástupkyne na výzvu z 30. januára 2006 bola okresnému súdu

doručená 2. februára 2006. Podaním doručeným súdu 9. marca 2006 sa k meritu veci vyjadril právny zástupca sťažovateľky.

Pokynom zo 14. marca 2006 došlé vyjadrenia účastníkov konania boli následne zaslané druhému právnenému zástupcovi účastníka konania na vyjadrenie.

Dňa 25. apríla 2006 právny zástupca žalovaných doručil okresnému súdu svoje stanovisko k vyjadreniu právneho zástupcu sťažovateľky.

Pojednávanie konané 27. apríla 2006 bolo okresným súdom odročené na 2. máj 2006 za účelom vykonania ďalšieho dokazovania. Okresný súd na pojednávaní konanom 2. mája 2006 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol a súčasne ju zaviazal uhradiť náhradu trov právneho zastúpenia žalovaných.

V podaní doručenom okresnému súdu 3. mája 2006 právny zástupca žalovaných vyčíslil trovy právneho zastúpenia.

Zákonná sudkyňa požiadala žiadosťou z 29. mája 2006 o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia v tejto veci do 22. júna 2006 z dôvodu čerpania dovolenky.

Dňa 14. júna 2006 bola zákonnej sudkyňi doručená v tejto veci žiadosť podpredsedníčky okresného súdu, aby sa vyjadrila v lehote 3 dní k podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Zákonná sudkyňa svoje vyjadrenie v tejto veci vypracovala 19. júna 2006.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba o vypratanie bytu. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu, a z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by v tomto prípade mala vplyv na predĺženie preskúmaného konania na okresnom súde.

B) Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd zistil, že táto bola v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, svoje základné právo označené v sťažnosti si aktívne chránila aj prostredníctvom podávania žiadostí o nariadenie pojednávania v predmetnej veci (žiadosti z 26. marca 2003 a 21. októbra 2003), v priebehu konania dvakrát požiadala súd o predĺženie lehoty na splnenie výzvy (podaniami doručenými 8. októbra 2004 a 25. októbra 2005) a dvakrát sa nezúčastnila na nariadenom pojednávaní (5. mája 2005, 13. októbra 2005).

Z uvedeného je zrejmé, že aj správanie sťažovateľky v predmetnom konaní malo svoje nedostatky, avšak v dôsledku nich podľa zistenia ústavného súdu nedošlo k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v ňom.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil dlhé obdobie nečinnosti v postupe okresného súdu v predmetnom konaní, ktoré malo výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Predmetné obdobie začalo 20. novembra 2002, keď bola okresnému súdu vrátená nedoručená zásielka adresovaná žalovaným od mestskej polície a trvalo viac ako šesťnásť mesiacov, t. j. až do 2. apríla 2004, keď okresný súd v predmetnej veci nariadil dokazovanie. Nečinnosť okresného súdu v označenom období, bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka je potrebné považovať za zbytočný priet'ah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa zistenia ústavného súdu bolo preskúmané konanie poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila predovšetkým v súvislosti s nedostatočne dôrazným zabezpečením súčinnosti žalovaných v predmetnom konaní. Žalovaní v tomto konaní od jeho začiatku nepreberali zasielané písomnosti (najmä žalovaný v I. rade), ktoré sa súdu následne nepodarilo doručiť niekoľkokrát ani prostredníctvom mestskej polície, napriek tomu okresný súd k ich predvolaniu pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty pristúpil až 5. mája 2005.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa podľa nej nesprávneho postupu súdu v tomto konaní, pri zisťovaní skutočností týkajúcich sa výpovede danej žalovanými, ako aj jej doručenia, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu v tejto oblasti (rozsudok sp. zn. 2 Cdo 17/2005 z 24. októbra 2005, publikovaný v Zb. sr. 2005, 6: 42), v rámci ktorej už tento súd vyslovil, že v konaní o vypratanie bytu je súd povinný zaoberať sa námietkami nájomcu, že neexistuje výpoveď z nájmu bytu ako jednostranný, adresný, hmotnoprávny úkon konkrétneho prenajímateľa urobený voči konkrétnemu nájomcovi, ako i že prenajímateľ výpoveď nájomcovi nedoručil. V takomto prípade totiž

nejde o riešenie otázky (ne)platnosti výpovede v zmysle § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, pretože v prípade ak vôľa, obsahom ktorej je výpoveď, prejavená nebola, resp. bola, ale právny úkon nebol nájomcovi vôbec doručený, aplikácia ustanovenia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka do úvahy neprichádza a nájomca sa logicky nemôže s úspechom domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého existencia chýba, resp. uplatniť neplatnosť výpovede na súde, ak mu výpoveď nebola vôbec doručená. Vzhľadom na uvedené tento postup okresného súdu v predmetnom konaní podľa ustálenej judikatúry nemožno hodnotiť ako neefektívny alebo „nekvalifikovaný“.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá na okresnom súde viac ako štyri roky. Z uvedenej doby takmer jeden rok a štyri mesiace tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným prieťahom v predmetnom konaní.

S ohľadom na vyššie uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu, nemožno dobu predmetného konania vedeného na krajskom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd, preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súde, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci (predovšetkým v súvislosti so sťažovateľkou podaným odvolaním proti rozsudku okresného súdu, pri vykonávaní procesných úkonov súvisiacich so zákonnou povinnosťou okresného súdu predložiť spis v predmetnej veci odvolaciemu súde ako aj pri vykonávaní ďalších úkonov, ktoré preň z ďalšieho postupu vo veci vyplývajú).

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk, ktoré považuje za odôvodnené „(...) *Nielen s ohľadom na rozsah obdobia nečinnosti súdu, ale aj na jeho materiálny dopad (...)*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 30 000 Sk. Táto suma zohľadňuje okrem správania sťažovateľky aj celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania krajského súdu, dĺžku zbytočných prietahov v tomto konaní (šestnásť mesiacov), neefektívnu činnosť súdu a s tým spojenú ujmu sťažovateľky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

4. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré bližšie špecifikovala.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14, § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, v zásade nie je oceneľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2006 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu 164 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčísliť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné podanie na súd) vykonané v roku 2006 vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 2 \times 164 \text{ Sk} = 5\,788 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu činí 5 788 Sk.

Ústavný súd preto právnemu zástupcovi sťažovateľky priznal náhradu trov konania vo výške 5 788 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006